Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Første Afdeling)

19. december 2012 *

»Appel — EF-sortsbeskyttelse — forordning (EF) nr. 2100/94 — artikel 73, stk. 2 — Sortsmyndighedens afgørelse om afslag på en ansøgning om EF-beskyttelse — skønsbeføjelse — Rettens efterprøvelse — artikel 55, stk. 4, sammenholdt med artikel 61, stk. 1, litra b) — Sortsmyndighedens ret til på ny at foranstalte fremsendelse af plantemateriale«

I sag C-534/10 P,

angående appel i henhold til artikel 56 i statutten for Den Europæiske Unions Domstol, iværksat den 15. november 2010,

Brookfield New Zealand Ltd, Havelock North (New Zealand),

Elaris SNC, Angers (Frankrig),

ved avvocato M. Eller,

appellanter,

de øvrige parter i appelsagen:

EF-Sortsmyndigheden (CPVO) ved M. Ekvad og M. Lightbourne, som befuldmægtigede,

sagsøgt i første instans,

Schniga GmbH, Bolzano (Italien), ved Rechtsanwalt G. Würtenberger,

sagsøger i første instans,

har

DOMSTOLEN (Første Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, A. Tizzano, og dommerne M. Ilešič, E. Levits (refererende dommer), J.-J. Kasel og M. Safjan,

generaladvokat: J. Mazák

justitssekretær: R. Şereş,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 26. april 2012,

* Processprog: engelsk.

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 12. juli 2012,

afsagt følgende

Dom

1 Med deres appel har Brookfield New Zealand Ltd (herefter »Brookfield«) og Elaris SNC (herefter »Elaris«) nedlagt påstand om ophævelse af dom afsagt af Den Europæiske Unions Ret den 13. september 2010, Schniga mod CPVO – Elaris og Brookfield New Zealand (Gala Schnitzer) (sag T-135/08, Sml. II, s. 5089, herefter »den appellerede dom«), hvorved Retten annullerede afgørelse af 21. november 2007 truffet af appelkammeret ved EF-Sortsmyndigheden (herefter »Sortsmyndigheden«) vedrørende meddelelse af EF-sortsbeskyttelse for plantesorten »Gala Schnitzer« (sagerne A 003/2007 og A 004/2007, herefter »den omtvistede afgørelse«).

Retsforskrifter

2 Artikel 10, stk. 1, i Rådets forordning (EF) nr. 2100/94 af 27. juli 1994 om EF-sortsbeskyttelse (EFT L 227, s. 1), som ændret ved Rådets forordning (EF) nr. 2506/95 af 25. oktober 1995 (EFT L 258, s. 3, herefter »forordning nr. 2100/94«), har følgende ordlyd:

»En sort anses for at være ny, hvis sortsbestanddele eller udbytte af sorten ikke på ansøgningsdatoen som fastlagt i medfør af artikel 51 er blevet solgt eller på anden måde overdraget til andre af forædleren som defineret i artikel 11 eller med dennes samtykke, med henblik på udnyttelse af sorten,

a) mere end et år inden ovennævnte dato, inden for Fællesskabets område

[...]«

3 Artikel 55, stk. 4, i forordning nr. 2100/94 præciserer Sortsmyndighedens beføjelser for så vidt angår proceduren for meddelelse af EF-sortsbeskyttelse:

»Sortsmyndigheden fastlægger ved generelle regler eller i særlige tilfælde ved meddelelse, hvornår og hvor materialet til den tekniske afprøvning samt referenceprøver skal forelægges, samt i hvilken mængde og beskaffenhed.«

4 Denne forordnings artikel 61, stk. 1, opstiller betingelserne for afslag på en ansøgning om beskyttelse:

»Sortsmyndigheden afslår ansøgningen om EF-sortsbeskyttelse, hvis og så snart den konstaterer, at ansøgeren

[...]

b) ikke inden for den fastsatte frist har efterkommet regler eller påkrav som omhandlet i artikel 55, stk. 4 eller 5, medmindre Sortsmyndigheden har accepteret, at forelæggelse ikke skal finde sted

[...]«

5 Nævnte forordnings artikel 73, stk. 1-3, der har overskriften »Klager over appelkamrenes afgørelser«, bestemmer:

»1. Appelkamrenes afgørelser om klager kan indbringes for Domstolen.

2. Indbringelse af klager kan ske under påberåbelse af inkompetence, væsentlige formmangler eller overtrædelser af traktaten, af denne forordning eller af retsregler vedrørende deres gennemførelse eller under påberåbelse af magtfordrejning.

3. Domstolen har kompetence til at ophæve eller omgøre den indklagede afgørelse.«

6 Samme forordnings artikel 80, stk. 1, fastsætter:

»En ansøger om eller indehaver af EF-sortsbeskyttelse eller enhver anden part i en sag ved Sortsmyndigheden, der trods iagttagelse af den efter omstændighederne fornødne omhu er blevet forhindret i over for Sortsmyndigheden at overholde en frist, genindsættes på begæring i sine tidligere rettigheder, såfremt den manglende overholdelse af fristen i medfør af denne forordning har som direkte følge, at en ret eller et retsmiddel fortabes.«

7 Således som det fremgår af tredje betragtning til forordning nr. 2506/95, bør der foretages en tilpasning af de regler, der gælder for søgsmål mod afgørelser truffet af Sortsmyndigheden eller dennes appelkamre som oprettet ved forordning (EF) nr. 2100/94, til de regler, der er fastsat i Rådets forordning (EF) nr. 40/94 af 20. december 1993 om EF-varemærker (EFT 1994 L 11, s. 1).

Tvistens baggrund og den omtvistede afgørelse

8 Den 18. januar 1999 indgav Konsortium Südtiroler Baumschuler (herefter »KSB«), i hvis rettigheder Schniga GmbH (herefter »Schniga«) er indtrådt, en ansøgning om EF-sortsbeskyttelse for æblesorten (Malus Mill) Gala Schnitzer, oprindeligt benævnt Schniga, til Sortsmyndigheden.

9 Sortsmyndigheden pålagde Bundessortenamt (den tyske sortsmyndighed) at foretage den tekniske afprøvning som omhandlet i artikel 55, stk. 1, i forordning nr. 2100/94.

10 Ved skrivelse af 26. januar 1999 anmodede Sortsmyndigheden KSB om mellem den 1. og den 15. marts 1999 at forelægge det fornødne plantemateriale til den tekniske afprøvning for både Sortsmyndigheden og Bundessortenamt. Sortsmyndigheden præciserede ligeledes, at det påhvilede KSB at overholde alle gældende plantesundhedsmæssige krav og toldregler for så vidt angik forsendelsen af materialet.

11 KSB forelagde det anmodede materiale inden for den fastsatte frist.

12 Ved skrivelse af 25. marts 1999 bekræftede Sortsmyndigheden modtagelsen af det krævede materiale, men anførte, at det ikke var ledsaget af et plantesundhedscertifikat. Sortsmyndigheden anmodede derfor KSB om at sørge for, at dette uomgængeligt nødvendige dokument blev fremsendt »snarest muligt«.

13 Den 23. april 1999 sendte KSB et europæisk plantesundhedspas til Bundessortenamt og præciserede, at den udstedende myndighed, plantebeskyttelsesmyndigheden i Bolzano (Italien), havde oplyst, at dette dokument gjorde det ud for et plantesundhedscertifikat.

14 Den 3. maj 1999 oplyste Bundessortenamt KSB om, at materialet var ankommet inden for fristen og var af passende art. Bundessortenamt anførte i øvrigt, at det fremsendte europæiske plantesundhedspas var tilstrækkeligt med henblik på den tekniske afprøvning og vurderingen af, om de materielle betingelser for at meddele EF-sortsbeskyttelse var opfyldt. Bundessortenamt krævede imidlertid en kopi af et officielt certifikat, hvori det bekræftedes, at det forelagte materiale ikke indeholdt virus.

15 I 2001 underrettede KSB Bundessortenamt om, at det var umuligt for selskabet at forelægge den krævede dokumentation. Det havde vist sig, at det materiale, der var blevet forelagt i marts 1999 med henblik på den tekniske afprøvning, ikke var virusfrit. Følgelig underrettede Bundessortenamt Sortsmyndigheden om dens hensigt om at rykke det inficerede materiale op for at undgå spredning af infektionen til andre planter.

16 Den 13. juni 2001 meddelte Sortsmyndigheden ved e-mail KSB, at det efter aftale med Bundessortenamt var tilladt for KSB at forelægge nyt og virusfrit plantemateriale med henblik på at genoptage vurderingen af ansøgningen. Sortsmyndigheden begrundede sin afgørelse i det forhold, at de fremsendte instrukser vedrørende materialets plantesundhedsmæssige status ikke havde været tilstrækkeligt klare, idet de ikke havde præciseret, at dette materiale skulle være virusfrit. KSB kunne således ikke anses for at være ansvarlig for situationen.

17 Den 5. maj 2006 fremsatte Elaris og Brookfield, henholdsvis indehaver af en licens tilknyttet sortsbeskyttelsesrettigheden til Baigent og indehaver af denne sortsbeskyttelsesrettighed, indsigelser over for Sortsmyndigheden i henhold til artikel 59 i forordning nr. 2100/94 mod meddelelse af beskyttelse af sorten Gala Schnitzer. Indsigelserne var støttet på den ældre sortbeskyttelsesrettighed til æblesorten (Malus Mill) Baigent.

18 De af Brookfield påberåbte anbringender vedrørte det forhold, at den ansøgte sort ikke havde tilstrækkelig selvstændighed i forhold til den referencesort, som Brookfield var indehaver af. Desuden bestred Brookfield den til KSB indrømmede ret til igen at sende virusfrit plantemateriale, idet Sortsmyndigheden burde have afslået KSB's oprindelige ansøgning.

19 Ved afgørelserne EU 18759, OBJ 06-021 og OBJ 06-022 af 26. februar 2007 tildelte Sortsmyndighedens kompetente udvalg beskyttelse til sorten Gala Schnitzer, idet udvalget fandt, at sorten i tilstrækkelig grad adskilte sig fra referencesorten Baigent. Desuden afviste udvalget Brookfields indsigelser.

20 Den 11. april 2007 påklagede Brookfield dette udvalgs afgørelser i henhold til artikel 67-72 i forordning nr. 2100/94.

21 Ved den omtvistede afgørelse annullerede appelkammeret nævnte udvalgs afgørelse og afslog ansøgningen om beskyttelse for sorten Gala Schnitzer. Appelkammeret fandt navnlig, at artikel 61, stk. 1, litra b), i forordning nr. 2100/94 ikke beføjede Sortsmyndigheden til at tillade KSB at forelægge nyt materiale, eftersom sidstnævnte ikke havde efterkommet de i skrivelse af 26. januar og 25. marts 1999 indeholdte påkrav som omhandlet i nævnte forordnings artikel 55, stk. 4.

Sagen ved Retten og den appellerede dom

22 Ved stævning indleveret den 4. april 2008 har Schniga anmodet Retten om at annullere den omtvistede afgørelse på grundlag af følgende anbringender:

— De af Elaris og Brookfield fremsatte indsigelser over for Sortsmyndigheden kunne ikke antages til realitetsbehandling.

— Tilsidesættelse af artikel 61, stk. 1, litra b), og artikel 62 i forordning nr. 2100/94.

— Tilsidesættelse af artikel 55, stk. 4, i forordning nr. 2100/94.

23 Elaris og Brookfield har deltaget i sagen for Retten som intervenienter til støtte for Sortsmyndigheden. Under retsmødet ændrede Sortsmyndigheden sine påstande og indtog det af Schniga forsvarede standpunkt.

24 Efter at Retten havde afvist Schnigas første anbringende, behandlede den spørgsmålet om, hvorvidt det tredje anbringende kunne antages til realitetsbehandling, hvilket Elaris og Brookfield havde betvivlet.

25 I denne henseende fastslog Retten i den appellerede doms præmis 39, at appelkammeret havde foretaget en retlig kvalifikation af skrivelserne af 26. januar og 25. marts 1999, således at denne kvalifikation var underlagt dens efterprøvelse.

26 Idet Retten realitetsbehandlede Schnigas tredje anbringende, forkastede den, i den appellerede doms præmis 62 og 63, appelkammerets betragtninger, hvoraf det fremgik, at eftersom KSB ikke havde efterkommet de i Sortmyndighedens skrivelser af 26. januar og 25. marts 1999 indeholdte meddelelser, var nævnte myndighed forpligtet til at afslå KSB's ansøgning vedrørende sorten Gala Schnitzer.

27 De af Retten anførte argumenter – i henhold til hvilke den fandt, at Sortsmyndigheden ikke havde fejlfortolket omfanget af den skønsbeføjelse, som er tillagt den ved artikel 55, stk. 4, i forordning nr. 2100/94 – følger af den appellerede doms præmis 64-80.

28 Retten har i den appellerede doms præmis 64 for det første fastslået, at det er i overensstemmelse med princippet om god forvaltningsskik og nødvendigheden af at sikre, at sagerne forløber tilfredsstillende og effektivt, at Sortsmyndigheden – når den vurderer, at en unøjagtighed ved de betingelser, som den gør vurderingen af en ansøgning om beskyttelse betinget af, kan afhjælpes – har mulighed for at fortsætte vurderingen af ansøgningen uden at være forpligtet til at afslå denne.

29 Retten har øvrigt i den appellerede doms præmis 65 fastslået, at en sådan skønsbeføjelse gør det muligt dels for Sortsmyndigheden at sikre sig, at dens meddelelser er klare, dels for andre ansøgere ikke at være i tvivl om deres rettigheder og pligter.

30 Efter at have anført samtlige udvekslinger mellem Sortsmyndigheden og KSB fastslog Retten i den appellerede doms præmis 75, at skrivelserne af 26. januar og 25. marts 1999 indeholdt en uklarhed angående den omstændighed, at det plantemateriale, der skulle forelægges, skulle være virusfrit, og at formålet med e-mailen af 13. juni 2001 derfor var at afhjælpe denne uklarhed.

31 For det andet blev Elaris' og Brookfields påstande om, at KSB var i ond tro under proceduren for vurderingen af selskabets ansøgning, forkastet af Retten som virkningsløse, og Retten fastslog, at artikel 80 i forordning nr. 2100/94 ikke var relevant i den foreliggende sag.

32 Følgelig gav Retten Schniga medhold i selskabets tredje anbringende og annullerede den omtvistede afgørelse.

Retsforhandlingerne for Domstolen

33 Appellanterne har nedlagt følgende påstande for Domstolen:

— Principalt ophæves den appellerede dom, og sagen hjemvises til Retten med henblik på, at denne træffer afgørelse om sagens realitet.

— Subsidiært træffes endelig afgørelse, og de af sagsøgeren i første instans for Retten nedlagte påstande tages ikke til følge.

— Schniga tilpligtes at betale sagens omkostninger.

34 Sortsmyndigheden og Schniga har nedlagt følgende påstande for Domstolen:

— Appellen forkastes.

— Appellanterne tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Om appellen

35 Appellanterne har til støtte for deres appel gjort to anbringender gældende vedrørende for det første Rettens tilsidesættelse af artikel 73, stk. 2, i forordning nr. 2100/94, og for det andet en tilsidesættelse af nævnte forordnings artikel 55, stk. 4, sammenholdt med samme forordnings artikel 61, stk. 1, litra b), og artikel 80.

Det første anbringende vedrørende en tilsidesættelse af artikel 73, stk. 2, i forordning nr. 2100/94

Parternes argumenter

36 Appellanterne har kritiseret Retten for at have overskredet omfanget af sin prøvelsesret ved at foretage en fornyet prøvelse af de faktiske omstændigheder i forbindelse med det tredje anbringende, som var nedlagt for den. Ifølge appellanterne foretages der i den appellerede dom således en ny bedømmelse af betydningen og omfanget af Sortsmyndighedens skrivelser af 26. januar og 25. marts 1999. I henhold til artikel 73, stk. 2, i forordning nr. 2100/94 skulle Rettens kompetence imidlertid være begrænset til at efterprøve lovligheden af appelkammerets afgørelser.

37 Sortsmyndigheden og Schniga har for det første gjort gældende, at det alene er Retten, der har kompetence til at fastlægge og bedømme de relevante faktiske omstændigheder, hvilke omstændigheder Domstolen ikke kan efterprøve under appellen. For det andet har de gjort gældende, at Retten i den appellerede dom har foretaget en efterprøvelse af appelkammerets retlige kvalifikation af de faktiske omstændigheder, hvilken efterprøvelse under alle omstændigheder er omfattet af Rettens kompetence. Følgelig kan appellanternes argumenter ikke antages til realitetsbehandling.

Domstolens bemærkninger

38 Det bemærkes, at i overensstemmelse med tredje betragtning til forordning nr. 2506/95 er artikel 73 i forordning nr. 2100/94 blevet ændret med henblik på at foretage en tilpasning af de regler, der gælder for søgsmål til prøvelse af afgørelser truffet af Sortsmyndigheden eller dennes appelkamre, til de regler, der er fastsat i forordning nr. 40/94.

39 Domstolen har hvad angår artikel 63 i forordning nr. 40/94, som ordret svarer til artikel 73 i forordning nr. 2100/94, gentagne gange fastslået, at Retten skal prøve lovligheden af Harmoniseringskontorets appelkamres afgørelse ved at efterprøve den anvendelse af EU-retten, som appelkamrene foretager, bl.a. henset til de faktiske omstændigheder, som forelå for appelkamrene. Retten kan således inden for grænserne af artikel 63 i forordning nr. 40/94, sådan som den er blevet fortolket af Domstolen, foretage en fuldstændig efterprøvelse af lovligheden af en afgørelse truffet af Harmoniseringskontorets appelkamre og om fornødent efterprøve, om disse har foretaget en korrekt retlig kvalifikation af de faktiske forhold i tvisten, eller om bedømmelsen af de faktiske forhold, der blev forelagt nævnte kamre, er behæftet med fejl (jf. i denne retning dom af 18.12.2008, sag C-16/06 P, Les Éditions Albert René mod KHIM, Sml. I, s. 10053, præmis 38 og 39).

40 I denne henseende har Domstolen anerkendt, at Retten har en tilsvarende kompetence for så vidt angår efterprøvelsen af afgørelser fra Sortsmyndigheden eller dennes appelkamre (jf. i denne retning dom af 15.4.2010, sag C-38/09 P, Schräder mod CPVO, Sml. I, s. 3209, præmis 69).

41 I den foreliggende sag har Retten i den appellerede doms præmis 69 fastslået, at skrivelserne af 26. januar og 25. marts 1999 indeholdt meddelelser.

42 For så vidt som der skal anerkendes en tilsvarende prøvelseskompetence for Retten inden for rammerne af søgsmål mod afgørelser truffet af Sortsmyndigheden eller dennes appelkamre, kan Retten i denne sammenhæng ikke foreholdes at have begået en retlig fejl.

43 Følgelig må det første anbringende forkastes som ugrundet.

Det andet anbringende vedrørende en tilsidesættelse af artikel 55, stk. 4, i forordning nr. 2100/94, sammenholdt med denne forordnings artikel 61, stk. 1, litra b), og artikel 80

Parternes argumenter

44 I forbindelse med deres andet anbringende har appellanterne for det første kritiseret Retten for at have fastslået, at artikel 55, stk. 4, i forordning nr. 2100/94 tillader Sortsmyndigheden at udstede en meddelelse vedrørende forelæggelse af sundhedsmæssige dokumenter, hvilken meddelelse adskiller sig fra meddelelsen om forelæggelse af det nødvendige plantemateriale til den tekniske afprøvning.

45 For det andet er appellanterne af den opfattelse, at Retten har tilsidesat artikel 55, stk. 4, sammenholdt med artikel 61, stk. 1, litra b), i forordning nr. 2100/94, idet den har fastslået, at Sortsmyndigheden kunne tillade forelæggelsen af nyt plantemateriale efter udløbet af den frist, der var angivet i den første meddelelse om materiale. Ifølge appellanterne har Retten desuden med urette fastslået, at de i skrivelsen af 25. marts 1999 indeholdte ord »snarest muligt« ikke kunne anses for en frist i forbindelse med en meddelelse.

46 For det tredje har appellanterne kritiseret Retten for at have indrømmet Sortsmyndigheden en skønsbeføjelse ved at tillade denne selv at afhjælpe uklarhederne i dens meddelelse uden at benytte sig af den særlige procedure, der er fastsat i artikel 80 i forordning nr. 2100/94, og for at have fastslået, at spørgsmålet om ansøgerens onde tro var irrelevant.

Domstolens bemærkninger

47 Således som det fremgår af den appellerede doms præmis 63, har Retten fastslået, at Sortsmyndigheden har ret til at præcisere de betingelser, som en vurdering af en ansøgning om EF-sortsbeskyttelse er underlagt, når den frist, som ophavsmanden til ansøgningen om beskyttelse har fået til at efterkomme en meddelelse rettet til denne, ikke er udløbet.

48 På dette grundlag har Retten inden for rammerne af sin prøvelsesbeføjelse for det første i den appellerede doms præmis 69 fastslået, at skrivelsen af 25. marts 1999 udgjorde en meddelelse om dokumentation vedrørende det plantemateriale, der skulle vurderes, og for det andet i samme doms præmis 72, at Sortsmyndighedens e-mail af 13. juni 2001 indeholdt en meddelelse om fremsendelse af plantemateriale som omhandlet i artikel 55, stk. 4, i forordning nr. 2100/94. I denne henseende har Retten fastslået, at Sortsmyndigheden ikke havde overskredet sin prøvelsesbeføjelse.

49 Herved kan det ikke foreholdes Retten at have begået en retlig fejl.

50 Indledningsvis bemærkes det nemlig for det første, at Sortsmyndighedens opgave er kendetegnet ved den komplicerede videnskabelige og tekniske karakter af vurderingsbetingelserne for ansøgningerne om sortsbeskyttelse, således at den under udøvelsen af sine funktioner skal indrømmes en skønsmargen (jf. i denne retning dommen i sagen Schräder mod CPVO, præmis 77). Henset til denne vide skønsbeføjelse kan Sortsmyndigheden, såfremt den finder det nødvendigt, desuden tage hensyn til kendsgerninger og beviser, som er påberåbt eller fremført for sent (jf. analogt hvad angår Harmoniseringskontoret dom af 13.3.2007, sag C-29/05 P, KHIM mod Kaul, Sml. I, s. 2213, præmis 42).

51 For det andet er Sortsmyndigheden i egenskab af EU-organ underlagt princippet om god forvaltningsskik, i medfør af hvilket det påhviler den omhyggeligt og upartisk at vurdere samtlige relevante sagsforhold og at samle alle de faktiske og retlige omstændigheder, der er nødvendige for at udøve dens skønsbeføjelse. I øvrigt skal Sortsmyndigheden, således som Retten har fastslået i den appellerede doms præmis 64, sikre sig, at de procedurer, som den foranstalter, forløber tilfredsstillende og effektivt.

52 I lyset af disse konstateringer bemærkes for det første, at det fremgår af artikel 55, stk. 4, i forordning nr. 2100/94, at Sortsmyndigheden ved generelle regler eller i særlige tilfælde ved meddelelse fastlægger, hvornår og hvor materialet til den tekniske afprøvning samt referenceprøver skal forelægges, samt i hvilken mængde og beskaffenhed.

53 Henset til Sortsmyndighedens skønsbeføjelse kan denne bestemmelse imidlertid ikke fortolkes således, at den forhindrer Sortsmyndigheden i at forelægge en separat meddelelse om forelæggelse af det plantemateriale, der skal vurderes, og af dokumentationen vedrørende dette materiale. Som Retten har bemærket i den appellerede doms præmis 69, uden at dette er blevet anfægtet af appellanterne, vedrørte skrivelsen af 25. marts 1999 således kvaliteten af det plantemateriale, der skulle vurderes, hvilken kvalitet i henhold til artikel 55, stk. 4, i forordning nr.2100/94 netop kan være genstand for en meddelelse.

54 For det andet kan det ikke foreholdes Retten at have begået en retlig fejl ved at fastslå, at Sortsmyndigheden havde ret til at foranstalte en ny meddelelse om fremsendelse af det plantemateriale, som skulle vurderes.

55 Henset til princippet om god forvaltningsskik og nødvendigheden af at sikre, at sagerne forløber tilfredsstillende og effektivt, og for så vidt som Sortsmyndigheden fandt, således som det fremgår af den appellerede doms præmis 74, og hvilket appellanterne i øvrigt ikke har bestridt, at dens oprindelige meddelelse indeholdt uklarheder, tilkom det den at anmode KSB om at fremsende plantemateriale, som opfyldte de krav, der var præciseret i en ny meddelelse.

56 I denne sammenhæng kan appellanterne for det første ikke med rette gøre gældende, at Retten skulle have fastslået, at Sortsmyndigheden skulle have afslået KSB's ansøgning om EF-sortsbeskyttelse på grundlag af artikel 61, stk. 1, litra b), i forordning nr. 2100/94. Denne bestemmelse finder nemlig kun anvendelse, når Sortsmyndigheden konstaterer, at ansøgeren ikke har efterkommet et påkrav inden for den fastsatte frist. I den foreliggende sag fandt Sortsmyndigheden, således som Retten med rette har fastslået, at KSB ikke kunne efterkomme den oprindelige meddelelse på grund af dennes uklarhed. Derfor kunne Sortsmyndigheden ikke afslå den af KSB indgivne ansøgning om EF-beskyttelse uden at begå en retlig fejl.

57 Hvad angår appellanternes påstand, hvorefter Retten skulle have taget hensyn til KSB's onde tro, bemærkes for det andet, at appellanterne ikke har præciseret, i hvilket omfang Retten skulle have begået en retlig fejl ved at have fastslået i den appellerede doms præmis 80, at KSB's adfærd er uvedkommende for spørgsmålet om, hvorvidt Sortsmyndigheden var beføjet til at afhjælpe uklarheden i sine meddelelser.

58 I øvrigt bemærkes, at appellanterne ikke har fremlagt nogen oplysning, der kan rejse tvivl om denne bedømmelse.

59 Hvad for det sidste angår den påståede tilsidesættelse af artikel 80 i forordning nr. 2100/94 bemærkes blot, at denne bestemmelse alene omhandler de tilfælde, hvor ansøgeren om EF-beskyttelse ikke var i stand til at overholde en af Sortsmyndigheden fastsat frist. I den foreliggende sag er det ubestridt, at de forskellige meddelelser, der er blevet forelagt KSB efter dennes ansøgning om EF-beskyttelse, er blevet forelagt inden for rammerne af samme procedure på grund af uklarheden i Sortsmyndighedens

første anmodning om at få fremsendt det materiale og den dokumentation, der var nødvendige til vurderingen af nævnte ansøgning. Det følger heraf, at artikel 80 i forordning nr. 2100/94 ikke finder anvendelse på en situation som den, der foreligger i denne sag.

60 Derfor må det andet anbringende forkastes som ubegrundet.

61 På baggrund af alle de ovenstående betragtninger skal appellen forkastes.

Sagens omkostninger

62 I henhold til procesreglementets artikel 138, stk. 1, der i medfør af samme reglements artikel 184, stk. 1, finder tilsvarende anvendelse i appelsager, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Da Sortsmyndigheden har nedlagt påstand om, at appellanterne tilpligtes at betale sagens omkostninger, og da appellanterne har tabt sagen, bør de pålægges at betale sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser udtaler og bestemmer Domstolen (Første Afdeling):

1) Appellen forkastes.

2) Brookfield New Zealand Ltd og Elaris SNC betaler sagens omkostninger.

Underskrifter